

Kopie
Afgeleverd aan: mr. DE BEIR Colin
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

124318

Repertoriumnummer 2016 / 585
Datum van uitspraak 19 januari 2016
Rolnummer 2014/AR/1465

Uitgifte		
Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

eindarrest

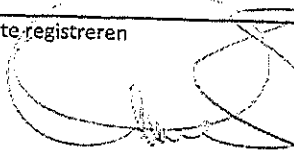
(na ta
24.11.2015)

Hof van beroep Gent

Hypothecaire inschrijving
dagvaarding
overgeschreven
hypotheekkantoor
Oudenaarde
69.T.13/08/13-09102

Arrest

dertiende kamer

Aangeboden op 21 JAN 2016
Niet te registreren

DE BEIR COLIN S.A. advocaat a.s.l.

COVER 01-00000361081-0001-0014-01-01-1

2014/AR/1465 - In de zaak van:

1. V. [redacted]
wonende te [redacted]
2. [redacted]
wonende te 940'
3. [redacted]
wonende te [redacted]
4. L. [redacted]
wonende te [redacted]
5. [redacted]
wonende te [redacted]
6. [redacted]
wonende te [redacted]
7. [redacted]
wonende te [redacted]
8. [redacted]
wonende te [redacted]
9. [redacted]
wonende te [redacted]
10. [redacted]
wonende te [redacted]
11. [redacted]
wonende te [redacted]
12. [redacted]
wonende te [redacted]
13. [redacted]
wonende te [redacted]

124320

appellanten, van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde dd. 28.04.2014, zoals in kortgeding

hebbende als raadsman mr. DE BEIR Colin, advocaat te 9500 GERAARDSBERGEN, Pastorijstraat 19

tegen

met kantoor te _____, _____ in zijn hoedanigheid van vereffenaar van _____ f. _____ in vereffening, met maatschappelijke zetel te _____ 167, ingeschreven met KBO-nummer _____

geïntimeerde q.q.,

hebbende als raadsman mr. DE ROUCK Roland, advocaat te 9400 NINOVE, Leopoldlaan 17

wijst het hof het volgend arrest:

1. De procedure voor het hof

Het hof verwijst naar zijn tussenarrest in deze zaak van 24 november 2015.

Het dictum van dat arrest luidt als volgt:

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

vernietigt het bestreden vonnis;

doet opnieuw recht en verklaart de vordering van de appellanten ontvankelijk;

alvorens het debat over de grond van de zaak te houden, organiseert overeenkomstig artikel 1, , 2de lid, laatste zin van de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu een verzoeningspoging;

nodigt daartoe de partijen uit in persoon te verschijnen op de zitting van het hof, 13de kamer van dinsdag tweeëntwintig december om zestien uur;

houdt de uitspraak over de gerechtskosten inmiddels aan.

Alle partijen werden uitgenodigd voor de verzoeningszitting op gemelde datum en uur.

PAGE 01-00000361081-0003-0014-01-01-4

124321

Het hof heeft de aanwezige partijen gehoord en enkele suggesties gedaan met het oog op het bekomen van een verzoening. Er bleek evenwel geen verzoening mogelijk.

Na het opmaken van het proces-verbaal van niet-verzoening, werd de zaak verder, met betrekking tot de grond van de zaak, behandeld in openbare terechtzitting, waarop de partijen hun middelen en besluiten voorgedragen. Vervolgens werd het debat opnieuw gesloten en nam het hof de zaak in beraad om uitspraak te doen over de grond van de zaak.

Het hof heeft de Nederlandse taal gebruikt in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

2. De relevante feiten en de voorafgaande procedure

Het hof verwijst in dat verband integraal naar zijn tussenarrest van 24 november 2015.

3. De vorderingen van de partijen

Voor de goede orde herneemt het hof de vorderingen van de partijen zoals weergegeven in de laatste conclusies, daterend van vóór het tussenarrest van 24 november 2015.

3.1. De vordering van de appellanten

De appellanten vragen in hoger beroep aan het hof om:

Geïntimeerde op te roepen voor de verzoeningspoging voor elk debat over de grond van de zaak overeenkomstig artikel 1, tweede lid van de Wet vorderingsrecht leefmilieu,

Bij gebrek aan verzoening,

Het hoger beroep toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Dienvolgens het vonnis a quo teniet te doen, en vervolgens,

Geïntimeerde te veroordelen (en het bevel op te leggen) om de schrijnwerkactiviteiten binnen in het onroerend goed, gelegen te ^{er} A, kadastraal gekend als . Afdeling, , perceelnr. stedenbouwkundig vergund als

autobergplaats en gelegen in natuurgebied, stop te zetten en de volledige functiewijziging (van autobergplaats naar schrijnwerkerij) ongedaan te maken, alsook het stallen van voertuigen buiten het betrokken onroerend goed (in het natuurgebied en in de bufferzone) en het opslaan buiten het betrokken onroerend goed (in het natuurgebied en in de bufferzone) van materieel, materiaal en afval stop te zetten, dit alles binnen een termijn van 14 dagen na de betekening van het tussen te komen arrest,

Geïntimeerde te veroordelen (en het bevel op te leggen) om de beton- en grindverharding rondom voormeld onroerend goed, gelegen in het natuurgebied en in de bufferzone, uit te breken en te herstellen in zijn oorspronkelijke toestand, binnen een termijn van 3 maanden na de betekening van het tussen te komen arrest,

Geïntimeerde te veroordelen (en het bevel op te leggen) om de groenaanleg rond voormeld onroerend goed aan te planten zoals opgelegd in de stedenbouwkundige vergunning(en), dit tijdens het eerstvolgend plantseizoen na de datum van het tussen te komen arrest, evenwel binnen een maximale termijn van 12 maanden na de datum van de betekening van het tussen te komen arrest,

Dit onder verbeurte van een dwangsom van 500 euro per vastgestelde inbreuk op het tussen te komen bevel,

Ondergeschikt geïntimeerde te veroordelen (en het bevel op te leggen) om, met uitzondering van het laden en lossen, elke activiteit buiten de betrokken autobergplaats (niet-limitatief: stalling van voertuigen en de opslag van materiaal, materieel en afval) te staken en om elke verdere activiteit met open poort te staken, zulks binnen een termijn van 14 dagen na betekening van het tussen te komen arrest en op straffe van een dwangsom van 500 euro per vastgestelde inbreuk (op het tussen te komen bevel).

Daaraan gekoppeld geïntimeerde het bevel op te leggen om binnen een termijn van drie maanden na de betekening van het tussen te komen arrest, conformiteit aan de toepasselijke Vlaremgeluidsnormen aan te tonen, bij maximale belasting van de inrichting, zowel overdag, 's avonds als 's nachts, zulks aan de hand van een volledig akoestisch onderzoek in de zin van bijlage 4.5.2 bij Vlareml, uitgevoerd door een milieudeskundige erkend in de discipline geluid en trillingen, dat ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de afdeling Milieuinspectie en dat ter informatie wordt meegedeeld aan appellanten,

Dit bevel op te leggen onder verbeurte van een dwangsom, te betalen aan appellanten, van 100 euro per dag vertraging,

Te zeggen voor recht dat wanneer het binnen voormelde termijn van drie maanden uit te voeren volledig akoestisch onderzoek wijst op een gebrek aan norm conformiteit, de exploitatie onmiddellijk dient te worden stopgezet, en dit tot zolang geen conformiteit wordt aangetoond aan de toepasselijke Vlaremgeluidsnormen (aan de hand van een volledig akoestisch onderzoek dat wordt goedgekeurd door de afdeling Milieuinspectie), op straffe van een dwangsom van 500 euro per vastgestelde inbreuk.

Te zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsom zal kunnen bewezen worden door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder,

De gerechtsdeurwaarder bovendien te machtigen om deze vaststellingen te doen buiten de uren en dagen bedoeld in artikel 47 Ger.W.

Akte te nemen van de zekerheidstelling van appellanten, onder de vorm van de consignatie van 2500 euro ter griffie, om persoonlijk de kosten van het geding te dragen en in te staan voor de veroordeling tot schadevergoeding of boete wegens tergend en roekeloos geding of hoger beroep die kan worden uitgesproken.

Vrijgave te bevelen in het voordeel van appellanten van het ter griffie geconsigneerd bedrag van 2500 euro.

Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, aan de zijde van appellanten begroot op de dagvaardingskosten (256,74 euro), kosten overschrijving hypotheekkantoor (279,94 euro), de rolrechten hoger beroep (210 euro) en de verhoogde

124323

rechtsplegingsvergoeding, begroot op 5000 euro (eerste aanleg) en 5000 euro (hoger beroep).

3.2. De vordering van de geïntimeerde

De geïntimeerde vraagt in hoger beroep aan het hof om:

Het hoofdberoep van appellanten onontvankelijk of minstens ongegrond te verklaren

Het incidenteel beroep onontvankelijk en gegrond te verklaren

Dienvolgens appellanten of minstens eerste twee appellanten solidair te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding ten titel van tergend en roekeloos geding ten belope van 5.000 €.

Appellanten te veroordelen tot de kosten des gedings, de verhoogde rechtsplegingsvergoedingen in beide aanleggen inbegrepen.

4. De betwistingen en hun beoordeling

Behoudens de exceptie van ontvankelijkheid, waarover het hof zich definitief uitsprak in het tussenarrest van 24 november 2015, liggen enerzijds de vordering ten gronde voor en anderzijds de vordering wegens tergend en roekeloos geding.

4.1. Met betrekking tot de grond van de zaak

4.1.1. Binnen het kader van de vordering, gesteund op artikel 1 van de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu, is het hof geroepen tot het beoordelen van 'het bestaan van een zelfs onder het strafrecht vallende handeling, die een kennelijke inbreuk is of een ernstige dreiging vormt voor een inbreuk op één of meer bepalingen van wetten, decreten, ordonnanties, verordeningen of besluiten betreffende de bescherming op het leefmilieu'. Bij de vaststelling van een dergelijk 'bestaan' kan het hof onder andere 'de staking bevelen van handelingen waarvan de uitvoering reeds is begonnen' en daarbij aan de overtreder een termijn toestaan om aan de opgelegde maatregelen te voldoen.

4.1.2. Onverminderd de vraag of de geïntimeerde op de open ruimte naast het gebouw ondertussen al — op afdoende wijze — gevolg heeft gegeven aan het verwijderen van de verharding en aan het aanplanten van een groenscherm, kan het hof slechts vaststellen dat de exploitatie van de geïntimeerde op de betreffende plaats een ernstige inbreuk op de reglementering inzake de bescherming van het leefmilieu met zich brengt.

4.1.3. Vooreerst blijft vaststaan dat de loods waarin de geïntimeerde de betreffende activiteiten uitvoert, wel degelijk gelegen is in natuurgebied. Het plan van landmeter De

PAGE 01-00000361081-0006-0014-01-01-4

124324

Saedeleer dat de geïntimeerde in het debat brengt, is een eenzijdig stuk. Het hof stelt weliswaar vast dat de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen in haar beslissing van 17 juli 2014 de grens van het natuurgebied in twijfel trekt, maar er valt niet in te zien dat een andere grens in aanmerking kan worden genomen dan deze die blijkt uit het gewestplan. Volgens dat gewestplan is de loods onbetwistbaar gesitueerd binnen de grenzen van een natuurgebied met uitzondering van een klein hoekje aan de achterkant, rechts. Dat blijkt duidelijk uit het afschrift van het gewestplan gevoegd bij het proces-verbaal inzake stedenbouw 21 maart 2013 (stuk 16 geïnt.) en zelfs nog beter uit de kleurenkopie van dat gewestplan — stuk 28 geïnt.). Op dat laatste stuk bevindt het perceel van de geïntimeerde zich uiterst rechts en helemaal onderaan. Uit vergelijking van de twee stukken is duidelijk uit te maken dat het stuk dat bij het proces-verbaal is gevoegd een uitvergroete kopie is van die kleurenkopie. De kleurenkopie is bijzonder duidelijk: slechts een heel klein hoekje van de loods valt in het woongebied met landelijk karakter, dit samen met een goeie helft van het naastliggend stuk grond. Dat betekent dat de loods samen met de volledige ruimte voor het gebouw in natuurgebied ligt. Tot die voorste ruimte behoort de verharding (die in wezen naadloos overgaat in de openbare weg, zijnde de rijbaan van de) waar de geïntimeerde vrachtwagens, auto's en containers parkeert en gebruik van maakt voor het af- en aanbrengen van allerlei goederen, waren, afval enz. De toegangspoort van de loods (een industriële sectionale poort) bevindt zich immers in de voorgevel, zodat de bevoorrading van het bedrijf van de geïntimeerde daar gebeurt.

Aan de overkant van de weg bevindt zich het perceel van de eerste twee appellanten, perceel dat ook grotendeels in natuurgebied ligt (zie het tussenarrest).

4.1.4. Verder staat vast dat de geïntimeerde op het perceel een bedrijf exploiteert dat valt in de klasse 3 van Vlarem I, meer bepaald een 'standaardhoutbewerkingsbedrijf' zoals bedoeld in rubriek 19.8 van de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen zoals opgenomen in bijlage I bij het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (d.i.: Vlarem I). De geïntimeerde heeft voor die activiteit, op verzoek van de gemeente Ninove, op 2 oktober 2008 (pas) een melding gedaan. Die rubriek 19.8 bevat onder 1°, a) immers de houtbeweringsbedrijven die ten minste één of meer van de volgende onderdelen omvatten: *werkplaatsen voor het mechanisch behandelen en het vervaardigen van artikelen van hout e.d. met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 5 kW tot en met 100 kW, wanneer volledig of gedeeltelijk gelegen in gebied ander dan industriegebied, respectievelijk van 5 kW tot en met 200 kW wanneer volledig gelegen in industriegebied.*

Het enkele feit dat bij de overheid een melding werd gedaan, is geen 'toelating' om het bedrijf zonder meer te mogen (blijven) exploiteren. Op het meldingsformulier wordt trouwens uitdrukkelijk het volgende meegedeeld:

Met behoud van de toepassing van andere toepasselijke milieuvoorwaarden mag de gemelde inrichting van klasse 3 alleen effectief en rechtsgeldig geëxploiteerd worden als de vestigingsplaats van de inrichting verenigbaar is met de geldende stedenbouwkundige

PAGE 01-00000361081-0007-0014-01-01-4

voorschriften. De exploitatie is immers alleen toegestaan op voorwaarde dat is voldaan aan artikel 4.1.1.1 of artikel 5bis.0.2, §2, van titel II van het VLAREM.

Afgezien van de weinig genuanceerde juridische terminologie die erbij gebruikt wordt, moet de overweging door de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar ruimtelijke ordening in zijn verslag van 21 mei 2014 met betrekking tot de vergunning voor de omkasting van de stofafzuiginstallatie onder rubriek 2.3. als zou het bestaan van vergunningen (sinds 1970; als autobergplaats voor vrachtwagens, uitgebreid naar bergplaats voor meubels) 'zakelijke rechten' gegenereerd hebben die stedenbouwkundig gezien niet vervallen, met de nodige scepsis worden benaderd.

4.1.5. De appellanten verwijzen met reden naar artikel 4.1.1.1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) waarvan de tekst als volgt luidt.

Behoudens afwijkende bepaling in de desbetreffende hoofdstukken is de exploitatie van een in de derde klasse ingedeelde inrichting slechts toegestaan in zoverre de inplantingsplaats verenigbaar is met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg.

Deze bepaling is niet van toepassing op de inrichtingen van derde klasse die deel uitmaken van een inrichting van eerste of tweede klasse.

4.1.6. Nu bevindt de als hinderlijk beschouwde inrichting van de geïntimeerde zich, zoals hoger vastgesteld, in natuurgebied. Artikel 13 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen situeert de natuurgebieden onder de groengebieden en bevat in dat verband de volgende bepalingen:

4.3. De groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

4.3.1. De natuurgebieden omvatten de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden.

In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk.

Waar deze bepaling een regel voorschrijft in verband met de toegelaten bouwwerken in natuurgebied, vormt ze onbetwistbaar een uitzondering. Dat houdt in dat geen andere bouwwerken toegelaten zijn dan jagers- en vissershutten en dan nog op voorwaarde dat ze niet voor woonverblijf kunnen gebruikt worden. Het staat buiten kijf dat een loods waarin een houtbewerkingsbedrijf uit de Vlarem-klasse 3 zoals dat van de geïntimeerde geëxploiteerd wordt, niet thuishoort in een natuurgebied.

De hele vergunningshistoriek van het perceel van de geïntimeerde, beschreven in het tussenarrest van 24 november 2015, kan daaraan niets afdoen.

124326

Bovendien laten de appellanten met reden opmerken dat, hoewel dat expliciet door de stad Ninove in overweging werd genomen om het bedrijf van de geïntimeerde op te nemen in het ruimtelijk uitvoeringsplan 'zonevrije bedrijven', finaal beslist werd dat niet te doen, wat de appellanten bewijzen met de afdruk op pagina 15 van hun laatste conclusie ([http://www.ninove.be/uploads/Ruimtelijke%20Ordening/1261513023 Toelichtingsnota.pdf](http://www.ninove.be/uploads/Ruimtelijke%20Ordening/1261513023%20Toelichtingsnota.pdf)) De situatie blijkt in 2015 onveranderd te zijn (<http://www.ninove.be/uploads/Ruimtelijke%20Ordening/Stedenbouwkundige%20voorschriften%20zonevrije%20bedrijven.pdf>).

Tegen de achtergrond waarin de overheid bijzondere inspanningen doet om in het kader van de wetgeving op de economische expansie, aan de lokale overheden de juridisch middelen te verschaffen om 'bedrijventerreinen' te voorzien en ruimtelijke uitvoeringsplannen goedgekeurd worden om die bedrijventerreinen op de best mogelijke plaatsen in te planten, valt in elk geval te verwachten dat de overheidsadministraties consequent de visie qua ruimtelijke ordening die daaraan aan de grondslag ligt, volgen.

4.1.7. Afgezien van de zonevrije vestiging, staat ook vast dat de activiteiten van de geïntimeerde in en om de loods hinderlijk zijn voor het milieu.

Uit de stukken van het dossier blijkt immers dat er zowel hinder door het verkeer van en naar het bedrijf veroorzaakt wordt (met bijgaande visuele hinder), als geluidshinder.

4.1.8. Wat de geluidshinder betreft heeft de geïntimeerde weliswaar gevolg gegeven aan de voorwaarde die door de burgemeester van Ninove in zijn besluit van 7 juni 2013 was gesteld om tegen 31 juli een akoestisch onderzoek te laten uitvoeren (weliswaar met vertraging uitgevoerd – zie het feitenrelaas in het tussenarrest). Dat verslag is overigens door de gemeente goedgekeurd op voorwaarde dat de stedenbouwkundige vergunningen kunnen worden toegekend voor de aanpassingswerken (wat, na beroep, door de deputatie gebeurde). Het hof ziet nochtans niet in dat met die aanpassingswerken (die alleen betrekking hebben op de geluidsdemping van de stofafzuiginstallatie) de werkelijke geluidshinder voldoende zal zijn opgelost. Zoals door de appellanten terecht opgemerkt, kan het verslag van de geluidskundige bezwaarlijk geacht worden een weergave te zijn van de concrete geluidshinder die tijdens de werkzaamheden van de geïntimeerde veroorzaakt wordt.

De appellanten leggen als stuk 44 een filmopname voor, met betrouwbare weergave van de opnamedatums aan de hand van voorpagina's van kranten, gefilmd vanuit de tuin van de eerste twee appellanten (aan de overkant van de ...). De opname is weliswaar niet op één dag gebeurd, maar uit de combinatie van klank en beeld is duidelijk vast te stellen dat er geen sprake is van 'montage' waardoor aan de waarachtigheid zou moeten worden getwijfeld. Het geluid (waartoe ook de voetstappen en de adem van de filmer behoren) en het beeld gaan duidelijk samen. Uit de beelden blijkt dat er in de loods gewerkt wordt met de poort open (de volgehouden (eenzijdige) bewering van de geïntimeerde dat niet met open poort zou worden gewerkt, is daarmee in elk geval weerlegd). Er is het

124327

typische geluid te horen van houtbewerkingsmachines, in het bijzonder van een zaagmachine. Het gaat om een snerpend lawaai dat hoge pieken haalt, goed herkenbaar als wat te horen is wanneer hout of vezelplaten met een cirkelzaag verzaagd worden. De hoogste, bijzonder storende geluidspieken zijn allicht in verband te brengen met het verzagen van planken of panelen die voorzien zijn van formica of laminaat (een kunststoflaag). Zoals op de terechtzitting van 22 december 2015 toegelicht van de kant van de appellanten, is het totaal onwaarschijnlijk dat de geluidsdeskundige tijdens zijn metingen dat soort activiteiten liet uitvoeren.

De appellanten verwijzen in hun conclusies terecht naar de geluidsniveaus voor de apparaten die gebruikt worden in houtbewerkingsmachines zoals weergegeven in het rapport 'Best Beschikbare Technieken houtverwerkende nijferheid van het VITO, Gent, 2011, Academia Press, p. 299.

De filmopname van de appellanten geeft weer dat er tussen de zaagmomenten een latent 'bedrijfsgeluid' te horen is (wat op zich al niet atypisch is in natuurgebied). Waar de geluidsdeskundige als enige geluidsbron die de emissienormen overschrijdt, de stofafzuigingsinstallatie weergeeft (dit zowel na onderzoek van de toestand zowel met gesloten als met open poort en zelfs als alle machines in werking zijn), dan kan slechts besloten worden dat de machines slechts 'draaiden', maar zonder ermee te werken. Uit de filmopname blijkt immers op objectieve wijze dat het basislawaai (waaronder dat van de stofafzuiging, die immers geacht moet worden te werken op het moment dat de zaakmachine draait) in erg grote mate overstegen wordt op het moment dat de zaagmachine gebruikt wordt, dat wil zeggen niet alleen 'draait', maar ook weerstand ondergaat door er planken of panelen mee te verzagen.

Het akoestisch deskundigenverslag maakt inderdaad slechts melding van 'de machines in productie'. Nergens is te lezen dat de machines tijdens de metingen bediend werden, wat, gelet op de hoger vermelde vaststellingen, kennelijk niet het geval was. Op geen enkel moment wordt onderscheid gemaakt tussen wat het geluidsniveau is op het moment van bediening en dus van de geluidspieken die te horen zijn.

Uiteraard zal het geluid minder storend zijn wanneer met de poort dicht wordt gewerkt. De stukken geven evenwel weer dat de appellanten niet in het minst gegriefd zijn door de onwillige houding van de geïntimeerde en haar zaakvoerder, in het bijzonder omdat er, ook als het nergens voor nodig is, met open poort wordt gewerkt. Zij geven te kennen dat ze op dat vlak machteloos zijn.

Waar de geluidsoverlast in het bijzonder voorkomt wanneer met open poort wordt gewerkt, stelt zich het probleem dat er in de praktijk geen probate maatregel (denkbaar) is die voldoende garanties biedt om 'slechts als het niet anders kan en slechts voor de strikt noodzakelijke duur' de poort open te doen. De uitvoering van elke maatregel zal altijd van de kant van de geïntimeerde en al haar aangestelden moeten komen en bij niet-uitvoering zal er zich altijd een bewijsprobleem stellen en is er steeds betwisting over de reden voor het openen van de poort en over de duur van het openlaten mogelijk. Dat is onmiskenbaar ook de achtergrond voor het feit dat de vergunning voor de overkapping van de afzuiginstallatie door het college van burgemeester en schepenen bij beslissing van 25 februari 2014 werd

124328

geweigerd op grond van (onder andere) de volgende motivering: *De bedrijfsleider maakt er een spelletje van om zijn luidruchtige activiteiten met open deuren uit te voeren.* (zonder dat het hof hiermee te kennen wil geven dat daarvan enig bewijs zou bestaan; maar het bewijs daarvan is hoe dan ook zeer moeilijk te leveren).

Het hof kan in dat verband slechts vaststellen dat dit bewijsprobleem niet in het nadeel van de appellanten kan uitwerken. Het is immers de geïntimeerde die in natuurgebied een zonevreemde inrichting exploiteert. Het is die feitelijke en juridische toestand die de bepalende factor is in de evenwichtsverstoring. De omwonenden moeten vanuit natuurgebied in de regel slechts het geluid verwachten dat kenmerkend is voor de activiteiten die in een natuurgebied toegelaten zijn en deze van houtbewerkingsmachines vallen daar niet onder.

4.1.9. Naast de geluidshinder blijkt de exploitatie van de geïntimeerde ook hinder te veroorzaken die voortkomt van het gemotoriseerd verkeer in de straat.

De is een doodlopende landelijke weg die op bepaalde plaatsen slechts een relatief smalle doorgang kent. Aan de hand van stukken, in het bijzonder foto's tonen de appellanten aan dat de geïntimeerde het gedeelte van de openbare weg dat aan de voorkant van de loods ligt, in wezen gebruikt als bedrijfsruimte. Ze tonen ook aan dat naar de hoofdweg toe de stilstand van vrachtwagens tot versperring van de weg leidt, waardoor de verder gelegen percelen (van sommigen van de appellanten) tijdelijk niet bereikbaar zijn. Omdat de grotere vrachtwagens die de geïntimeerde komen bevoorraden, niet tot aan het bedrijf zelf (kunnen) rijden, staan ze langs de openbare weg stil en wordt het materiaal met een heftruck naar de loods gereden.

Dat brengt onbetwistbaar hinder (ook visuele hinder) met zich voor de aangelanden van de (waaronder een deel van de appellanten).

4.1.10. Gelet op de bovenstaand vaststellingen, dringt zich de staking van het bedrijf van de geïntimeerde aan de (weg nummer) op.

Zelfs met een geluidsdemping van de afzuiginstallatie en het aanbrengen van een nieuw groenscherm ter hoogte van het open terrein, rechts van de loods, blijft het bedrijf van de geïntimeerde immers teveel hinder veroorzaken waarvoor geen passende, betrouwbare en afdwingbare maatregelen voorhanden zijn, waarbij de dominante, determinerende factor is dat het bedrijf, zelfs al heeft het een historiek van vergunningen, zonevreemd gevestigd is zoals hoger beschreven.

Het verbod om op het aangrenzend perceel auto's en andere materialen te stallen (met alle visuele hinder vandien) gaat logisch samen met de situering in natuurgebied en het buffergebied op de grens van het woongebied waarin dat perceel gelegen is.

De geïntimeerde moet dan ook als maatregel opgelegd worden om alle activiteiten van houtbewerking van een keukeninstallatiebedrijf en het gebruik van het naastliggend perceel te staken zoals door de appellanten gevorderd. Om de geïntimeerde toe te laten zich praktisch en economisch te organiseren, wordt een termijn van ongeveer twee maanden verleend om tot volledige stopzetting over te gaan, met name uiterlijk tot donderdag 31

PAGE 01-00000361081-0011-0014-01-01-4

124329

maart 2016 om twaalf uur 's nachts zodat vanaf 1 april 2016 de activiteiten niet langer toegelaten zijn.

De staking wordt opgelegd op verbeurte van een dwangsom van 500 euro per vastgestelde inbreuk op voorwaarde van voorafgaande betekening van het onderhavig arrest.

4.1.11. Vermits de verwijdering van de grindverharding en het aanleggen van het groenscherm al administratief werden opgelegd (en vergund) en bijkomend gelet op de opgelegde staking, gaat het hof niet in op de vordering tot het bevelen van die maatregelen.

4.2. Wat de vordering wegens tergend en roekeloos geding betreft.

Vermits de appellanten in het gelijk worden gesteld, is de vordering van de geïntimeerde wegens tergend en roekeloos geding ongegrond. Het incidenteel hoger beroep van de geïntimeerde is bijgevolg ook ongegrond.

4.3. Teruggave van de waarborg

Gelet op wat hierboven is geantwoord, moet vrijgave worden gegeven aan de appellanten van de door hen gestelde waarborg van 2.500,00 euro, betaald op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde in het dossier met rolnummer 13/1900/A.

5. De gerechtskosten

De geïntimeerde wordt in het ongelijk gesteld en moet daarom de gerechtskosten van het de beide instanties dragen.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 1022 Ger.W., vervangen bij wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat, heeft slechts de partij die in het gelijk gesteld wordt recht op een rechtsplegingsvergoeding.

Voor de vaststelling van die rechtsplegingsvergoeding overeenkomstig artikel 1022 Ger.W., uitgevoerd bij KB van 26 oktober 2007, moeten, bij gebrek aan redenen tot afwijking ervan, de basisbedragen gehanteerd worden. Hoewel de beide partijen een verhoogde rechtsplegingsvergoeding vorderen van 5.000,00 euro, ziet het hof daar geen redenen voor. De geïntimeerde geeft als reden de proceshouding van de appellanten en de appellanten stellen ook dat dit anders een onredelijke situatie zou opleveren gelet op de onredelijke proceshouding van de geïntimeerde. Het is nochtans duidelijk dat de proceshouding van de beide partijen verband houdt met het belang van de zaak, waardoor die houding begrijpelijk

PAGE 01-00000361081-0012-0014-01-01-4

124330

is. Dat belang zal er verder de oorzaak van zijn dat vele bladzijden conclusies zijn gewisseld, maar de zaak is zeker niet meer dan gemiddeld ingewikkeld. Bovendien zijn de appellanten met 13, wat de kost voor het procederen per hoofd verlaagt.

De vorderingen zijn niet in geld waardeerbaar. Het basisbedrag van 1.320,00 euro voor de beide instanties is van toepassing.

**OP DIE GRONDEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak;

doet opnieuw recht ten gronde en verklaart de vordering van de appellanten als volgt gegrond:

legt aan de geïntimeerde het bevel op om de schrijnwerkactiviteiten binnen in het onroerend goed, gelegen te _____, kadastraal gekend als _____

afdeling, _____, perceelnr _____ stedenbouwkundig vergund als autobergplaats en gelegen in natuurgebied, stop te zetten en de volledige functiewijziging (van autobergplaats naar schrijnwerkerij) ongedaan te maken, alsook het stallen van voertuigen buiten het betrokken onroerend goed (in het natuurgebied en in de bufferzone) en het opslaan buiten het betrokken onroerend goed (in het natuurgebied en in de bufferzone) van materieel, materiaal en afval stop te zetten, dit alles vanaf 1 april 2016.

Zegt voor recht dat dit bevel geldt onder verbeurte van een dwangsom van 500 euro per vastgestelde inbreuk, na 31 maart 2016 en na betekening van onderhavig arrest;

verklaart het incidenteel hoger beroep van de geïntimeerde ontvankelijk maar wijst het af als ongegrond;

veroordeelt de geïntimeerde tot het betalen van de gerechtskosten van de beide instanties, vastgesteld als volgt:

- aan de kant van de appellanten:	
• dagvaarding en rolrecht:	256,74 EUR
• overschrijving hypotheekkantoor:	279,94 EUR
• rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg:	1.320,00 EUR
• rolrecht hoger beroep:	210,00 EUR
• rechtsplegingsvergoeding hoger beroep:	1.320,00 EUR
- aan de kant van de geïntimeerde:	<i>nil</i>

verleent vrijgave ten voordele van de appellanten van de door hen gestelde waarborg van 2.500,00 euro, betaald op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde in het dossier met rolnummer 13/1900/A.

124331

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent,
DETIENDE KAMER, zitting houdende in burgerlijke zaken, van **19 januari 2016**.

Aanwezig:

Dries Vandeputte, raadsheer wn. voorzitter, alleenrechtsprekend
Jenny Dammekens, griffier

J. Dammekens

D. Vandeputte

